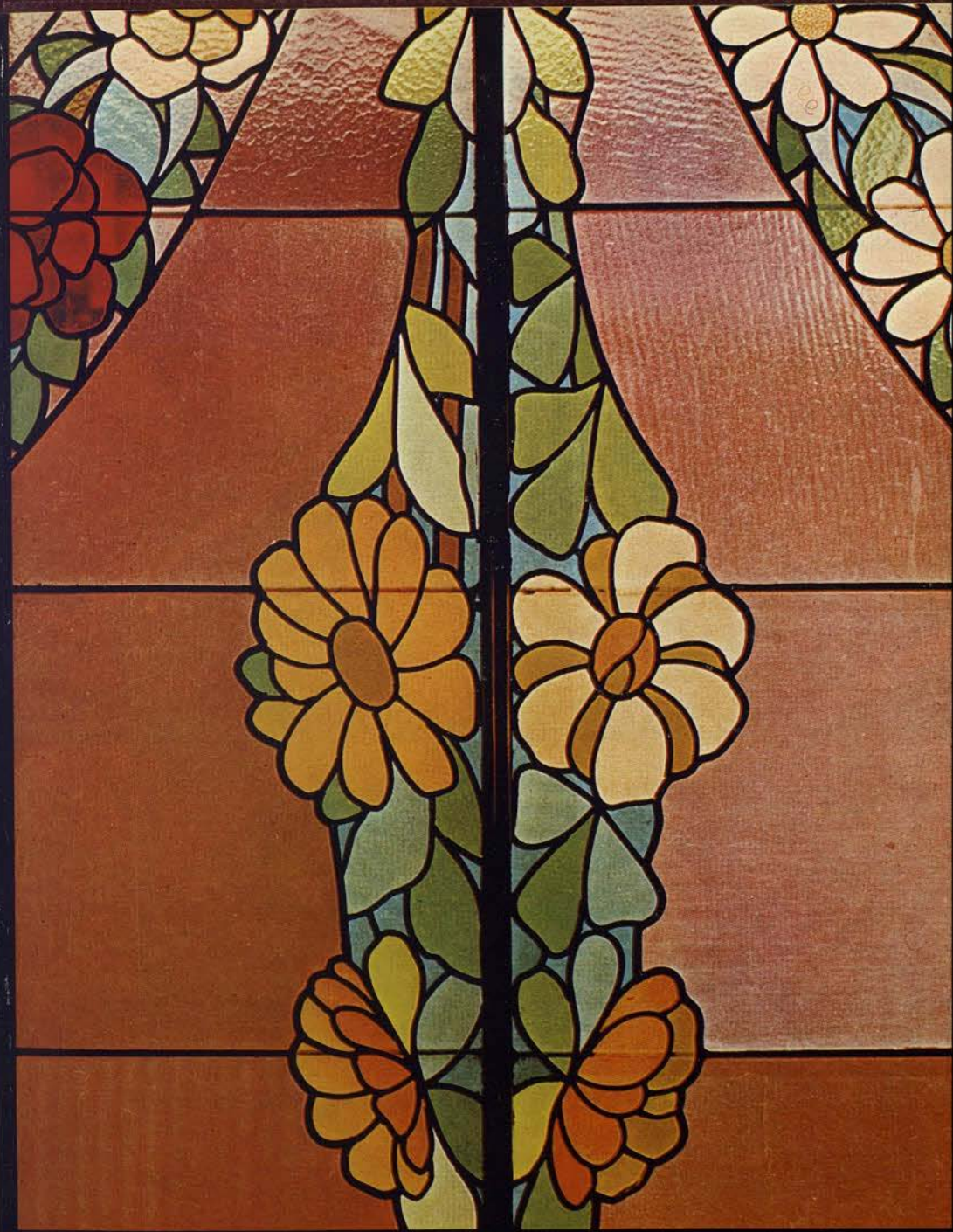




Guia Musical 1983-84 1



Barcelona – Muntaner, 300

Madrid – Hermosilla, 75

Pianos. Organos. Alta fidelidad

- * *Estudio y clases de piano, órgano y guitarra.
Profesores especializados.*
- * *Instrumentos para colegio y asesoría musical.*
- * *Sala de audiciones: conciertos de música
programados y recitales de órgano*
- * *Consulte nuestras condiciones especiales de venta.*

IGOR MARKEVITCH, COMPOSITOR, UN DESCONEGUT

Fa uns quatre anys, em deia Narciso Yepes, tot ponderant l'extraordinària personalitat musical d'Igor Markevitch, que si —per descomptat— era un gran director, ell (Yepes) considerava superior la seva faceta creadora, és a dir, la seva obra com a compositor.

Poc després, quan vaig llegir «Être et avoir été», aquest suggestiu llibre de records, mig biografia, mig manifest polític, en el qual Markevitch exposa, amb una envejable claredat conceptual, el seu criteri sobre les més diverses qüestions intel·lectuals, em vaig adonar que, enmig dels seus personals punts de vista sobre qüestions socials, polítiques, morals o estètiques, en parlar de música fa sensibles referències a la seva educació, a la participació que Nadia Boulanger, amiga i mestra, tingué en la seva formació, als detalls i circumstàncies que determinaren la composició de les seves partitures i als problemes que precediren la seva estrena, juntament amb la designació dels personatges (directors, solistes, etc.) que les feren possible. En canvi, són molt sumàries les precisions sobre els fets que determinaren la seva conversió en director d'orquestra, activitat que, en assolir progressivament major importància en el seu quefer musical, causà el lent arraconament de la seva labor creadora.

I, tanmateix, la carrera de Markevitch com a director arrenca de la condició de compo-

sitor estimat, valorat, apreciat i afalagat per l'élite intel·lectual europea d'abans de la guerra; Stravinsky, Cocteau, Georges Auric, Eisenstein, Max Jacob, Peter Ustinov, Diaghilev, entre molts altres, són els seus amics, i molts d'ells destinataris de les seves principals produccions, en les quals figuren la majoria de gèneres, àdhuc unes pàgines destinades al cinema, especialitat en què, segons el propi compositor, sortosament no tingué fortuna.

Ara, l'Orquestra de la Ciutat ha tingut el gran encert de dedicar el concert inaugural d'aquest curs a la memòria del gran músic que, si el vàrem conèixer com a gran director, ara se'ns oferí pel cantó creador, amb la inclusió de dues de les seves obres més representatives: el ballet «Icare» escrit per a Serge Lifar i la «Partita per a piano i orquestra» en la versió de la qual actuà Carlota Garriga, la pianista que assumí el paper de solista en les versions de la pàgina a Tokyo, i a altres indrets, dirigida pel propi Markevitch.

En la present avinentesa, dirigí l'orquestra Oleg Caetani, fill del director, tot un nom, ja, en l'univers de la direcció d'orquestra.

La memòria de Markevitch com a director, resta viva en tots els qui tinguérem la sort de veure'l. Ara hem conegut el gran desconegut.

MANUEL VALLS



ORFEÓ CATALÀ

CRIDA

ALS AFECCIONATS AL CANT CORAL

- ... si t'agrada el cant coral
- ... si et plau participar en una obra d'art col·lectiva
- ... si ets exigent en el plantejament estètic
- ... si vols potenciar al màxim les qualitats musicals que posseeixes
- ... si ambiciones de poder cantar sota el guiatge dels millors directors
- ... si sents el cant coral com una forma de servir el teu país...

TU POTS SER CANTAIRE DE L'ORFEÓ CATALÀ! VINE A L'ORFEÓ CATALÀ!

Demana informació a la secretaria de l'entitat
(c/. Amadeu Vives, 1, Barcelona-3, telèfon
301 11 04), tots els dies feiners, de 9 a 13'30 h.
i de 16 a 19'30 h.



La natura és l'origen de totes les coses bones.

DANONE

Yoghourts, flam, cremes, formatges...

—aliments frescos i naturals—

FREDERIC GEVERS: L'ESSENCIA DEL PLAER D'ENSENYAR

—¿Quina és l'essència del plaer d'ensenyar? Ah!, una bona pregunta certament, diu Frederic Gevers en un moment donat de la conversa. I tot seguit afegeix...

—Per a mi, és la necessitat de donar quelcom als altres, transmetre quelcom a les noves generacions. Si jo no dono, em sentiré massa egoista. És una necessitat de donació. No és una obligació, és un plaer, és la necessitat de donar.

Insisteix encara. Frederic Gevers, un gran pianista, amb un sòlid prestigi internacional com a tal, i un pedagog així mateix de primera fila, ha passat uns dies a Barcelona per donar un curs Bach al Conservatori Municipal en el marc del programa de cursets d'aquesta institució. Gevers compta amb una colla de deixebles catalans que, en un moment determinat dels seus estudis, es van traslladar a Bèlgica per gaudir del seu mestratge. És el cas d'Antoni Besses Ludovica Mosca, Carme Talleda, etcètera. És per això que li demanem que ens situï alguns trets essencials i comuns dels deixebles catalans, especialment pel que fa a la seva formació.

—En general, he de dir que senten la música, tenen vida. Conec alumnes d'altres països que són més calms. Els estudiants catalans tenen quelcom a dir. Aquest és l'aspecte positiu. Per altra part noto un cert desordre en el seu procés de formació. En alguns aspectes, van massa avançats i, en d'altres, tot al contrari; tot plegat va una mica desordenat. Però hi ha molt de talent, a casa vostra. —Vostè va començar a tocar el piano als tres anys d'edat. ¿Creu que s'ha de fer així?

—Bé, jo vaig començar a tocar el piano als tres anys, però a estudiar no ho vaig fer fins els sis. És important deixar jugar, improvisar. És clar, sempre hi ha la possibilitat que surti un petit Mozart, però no es pot obligar a treballar amb mètode a l'edat de la fantasia i del

joc. És complicat, això; car tampoc no és necessari esperar a complir deu anys per començar a estudiar.

—En general, ¿no hi ha massa estudiants de piano en proporció amb els d'altres instruments?

—Sí, és cert. Es busquen instrumentistes de corda, no pianistes. Aquests, se'ls troba arreu.

—I això, ¿no va massa lligat amb la idea que un músic ha de ser solament solista?

—Aquesta és una de les malalties professionals de l'època. I un hom esdevé dissortat sinó aconsegueix de ser solista. És la malaltia de la *vedette*, de la *pin-up*, de la portada a la revista. És una autèntica hipertròfia.

—Vostè és un especialista en Bach, un gran amant de la seva obra i hi dedica una especial atenció, com a concertista i com a pedagog. ¿Quin misteri hi ha en aquesta devoció, que també fou la de Pau Casals?

—No ho puc explicar. A mi m'agraden tots els grans músics —Schumann, Beethoven, Debussy...—. Però, per altra part, estic convençut que hi ha una ignorància concreta pel que fa a la forma d'interpretar l'obra pianística de Bach. El missatge d'aquest compositor —el més gran de tots— no ha estat ben entès pels pianistes. Hi ha especialistes en Beethoven, hi ha «debussistes», però no n'hi ha pas dedicats a l'obra de Bach. Tinc el plaer de descobrir coses en la interpretació de l'obra de Bach, que no es coneixen bé. I també ho faig com una necessitat d'amor i de reconeixement envers aquest geni.

I aquest amor i aquesta devoció, els posà en evidència en el curs de les seves classes, seguides atentament pels joves estudiants, i també en el concert amb que obrí el curs amb una gran interpretació de les «Variacions Goldberg».

COMELLAS



GRAN TEATRE DEL LICEU

CONSORCI DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

GENERALITAT DE CATALUNYA

AJUNTAMENT DE BARCELONA

SOCIETAT DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

TEMPORADA D'ÒPERA 1983/84

FALSTAFF

de

GIUSEPPE VERDI

JOAN PONS - ILONA TOKODY - BIANCA BERINI

M.^a ANGELES PETERS - RAQUEL PIEROTTI - THOMAS ALLEN

Director d'orquestra: RALF WEIKERT

Director d'escena: LLUÍS PASQUAL

Director del cor: ROMANO GANDOLFI

Director adjunt del cor: VITTORIO SICURI

ORQUESTRA SIMFÒNICA I COR DEL GRAN TEATRE DEL LICEU

Dijous, 17 de novembre, a les 21 h.

Torn B

Diumenge, 20 de novembre, a les 17 h.

Torn T

Dimarts, 22 de novembre, a les 21 h.

Torn A

Venda de localitats a les taquilles del Gran Teatre del Liceu.

DIMECRES MUSICALS DE RÀDIO NACIONAL

NOVEMBRE 1983

Dimecres, 2, a les 19 h.

HOMENATGE A FREDERIC MOMPOU

PEDRO ESPINOSA, piano

Obres de Mompou

Dimecres, 9, a les 19 h.

SONATES DE D. SCARLATTI I P. SOLER

RAFAEL PUYANA, clavecí

Obres de D. Scarlatti i P. Soler

Dimecres, 16, a les 19 h.

LA FLAUTA BARROCA EN EL S. XVIII

STEPHEN PRESTON, flauta barroca

PAUL NICHOLSON, clavecí

Obres de Devienne, Delusse, Paradís, Mùthel, Kirnberger, Rameau i Bach

Dimecres, 23, a les 19 h.

EL NACIONALISME EN LA MÚSICA DE CAMBRA

PFEIFER-QUARTET

Obres de Borodin i Smetana

Dimecres, 30, a les 19 h.

EL VIOLÍ CATALÀ EN EL SEGLE XX

JOSEP-LLUÍS PUIG, violí

GABRIEL AMAT, piano

Obres de Martí, Massià, Mompou i Toldrà

Col·labora:



Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Comentaris: Benet Casablanques. Transmissió directa pel II Programa (FM)

ENTRADA LLIURE

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

PAU CASALS: DEU ANYS POST-MORTEM

Pau Casals pot sintetitzar-se en una paraula: Amor.

L'aquest amor s'expandeix sobre quatre ideals: pau, música, pàtria i llibertat.

Esperit creador, per a ell la pau és la condició bàsica sense la qual res no és possible: amor, art, treball, benestar, progrés, perfecció...

Artista *per se*, ama la música com a art suprem, unificador i llenguatge universal i el personifica en Bach.

Íntegrament humà, darrera els objectius abstractes de pau i música, el primer objectiu concret del seu amor és la pàtria, que el Destí volgué que, per a ell, fos Catalunya. I, ment dotada d'una lucidesa senzilla, que és pura lògica i línia recta que condueix a la veritat, ama la llibertat sense la qual no hi ha pau, ni art, ni pàtria.

Pau i llibertat són doncs els llinars d'aquest món d'amor en què es mou i respira i és la causa i raó de la seva existència, i a l'eix del qual música i pàtria són l'inesgotable combustible igni que nodreix una missió que donarà fruit universal.

Casals i la música

És simptomàtic que Bach sigui per a Casals l'alfa i l'omega de la música. Casals ama la puresa, que és una de les formes de la pau i troba en Bach aqueixa puresa que, sota la complexitat de tota cosa existent, amaga la senzillesa rotunda i indeformable dels elements fonamentals de l'univers. «Cal començar el jorn amb coses bàsiques», diu expli-

cant perquè la primera cosa que fa quan es lleva, és donar un volt pels camps i tot seguit interpretar una pàgina de Bach.

El camp és la Natura per a la vida del cos i la música és la Natura per a la vida de l'ànima. Ell cerca cada dia, per a començar la tasca quotidiana, aqueixos elements vitals, i, de la música, tria Bach, on troba l'essència, l'arrel, el substratum del llenguatge harmònic-racional dels sons.

Casals i la pàtria

Casals és català i, lògicament, ama la seva pàtria, amb els seus paisatges, els seus costums, les seves tradicions, el seu idioma i el seu art. Però son amor patriòtic no es polaritza en odi envers altres terres, pobles, gentes i idiomes, perquè desconeix l'odi, tal com desconeix qualsevol factor destructiu. La seva catalanitat es manté dintre l'àrea de tot allò que és afirmatiu i bellament humà, sense entrar en el sector polititzat. Les cartes al seu germà Enric, les signa «Pablo», en castellà; es troba ben identificat amb l'esperit profundament germànic de Bach; fa amistat germanívola amb els més eminents músics francesos; s'adapta bé a la vida, costums i idioma dels nord-americans i fixa la seva residència a Puerto Rico, on va néixer la seva mare, encara que, magrat tot, durà sempre Catalunya al cor.

Casals i el violoncel

Havia après a tocar el piano, l'orgue, el violí

i altres instruments, però fou el violoncel el que li guanyà el cor. Aquest instrument, que la cultíssima crític musical Margarita Nelken (avui ningú no se'n recorda, d'ella) qualificà com «El más humano de los instrumentos musicales, porque su timbre es el más parecido a la voz humana, desde el barítono hasta la soprano y porque es el que mejor puede cantar». El violoncel fou l'altaveu del gran missatge de Bondat, Veritat i Bellesa que ell estava destinat a donar-nos. Haydn l'havia detret de l'anonimat en què es trobava com a simple acompanyant i l'havia situat al pòdium del solista. Casals n'explorà a fons les possibilitats i arribant al zenit de la tècnica i de l'estètica, creà un violoncel tot nou, en gran part, intransferible, perquè una part d'aquest violoncel era ell mateix; era el violoncel Pau Casals.

Casals Creador

Esperit de signes positius per excel·lència, fundà l'Orquestra Pau Casals (1920-1936) i l'Associació Obrera de Concerts (1926-1937). Generosament, manté l'Orquestra amb seu peculiar particular i, amic dels humils, els regala una Associació que els apropa a un art fins aleshores vedat als pobres. A Puerto Rico (1957) funda el Festival que porta el seu nom i l'any següent funda l'Orquestra Simfònica de Puerto Rico. I sobre el pentagrama crea, entre altres obres, *La Visión de Fray Martín* i *El Pessebre*, sobre un bell poema de Joan Alavedra, el seu fidel amic, secretari i biògraf. A les seves obres, hi ha sempre inspiració, espontaneïtat, sentit de la més pura harmonia i senzillesa, màximes qualitats

de la música eterna i veritable, que arriba a totes les ments i totes les sensibilitats, sense sofisticades explicacions. Per últim crea l'*Himne de les Nacions Unides*, sobre text de William H. Auden, que ell mateix dirigí a la Sala d'Actes de l'Assemblea de la O.N.U., el 24 d'octubre de 1971, interpretat per la Festival Orchestra i el Cor de les Nacions Unides, integrat per 250 veus.

L'ètica de Casals

Casals deia: «Vull que sigueu joves tota la vida i que digueu les veritats al món. En primer lloc sóc un home; després un artista; com a home estic obligat a proporcionar la felicitat als altres. No us vanteu de posseir talent; no heu fet res per aconseguir-lo. El treball no té cap substitutiu. Tot allò que sembla realització fàcil, no s'assoleix sinó amb el màxim esforç. El meu treball és la meua vida; no puc concebre l'un sense l'altre. Viure és un miracle. Tots nosaltres som una meravella que mai no acabarem de pagar amb el nostre esforç, amb la nostra fe, amb el nostre amor.»

Aquestes paraules haurien d'ésser gravades en marbre a totes les escoles del món.

Als deu anys de la seva mort, penso que el nostre millor record i el més substancial tribut de respecte i admiració a Pau Casals, fora posar en pràctica els seus consells. Qui sap si ell ens ho agrairia amb una audició de *El cant dels ocells*, interpretat amb el seu violoncel astral!

ARTUR MENÉNDEZ I ALEYXANDRE



FUNDACIÓ PAU CASALS

BACH

PER

ROSTROPOVICH

EN HOMENATGE A

PAU CASALS

DIMARTS, 13 DE DESEMBRE DE 1983, A LES 21 H.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Venda de localitats, a les taquilles del Palau, a partir del 15 de novembre.

música a catalunya

NOVEMBRE

DIA 13

CALELLA DE LA COSTA

Coral Oidà

TERRASSA

Centre Cultural de la Caixa - 18 h.

Gonçal Comellas, violí

Miquel Farré, piano

Brahms.

DIA 18

CASTELLÓ D'EMPÚRIES

Catedral de Sta. Maria de Castelló - 20 h.

Josep M.* Mas Bonet, orgue

Cabanilles, Couperin.

DIA 19

PINEDA DE MAR

Església parroquial - 22 h.

Coral del Remei

DIA 20

TERRASSA

Escola Municipal de Música/
Conservatori de Terrassa - 18 h.

Bernat Bailbé, orgue i virginal

Picchi, Frescobaldi, Froberger, Muffat,

Boehm, Bach, Walther.

DIA 25

TERRASSA

Centre Cultural de la Caixa

Corals de Terrassa

Concert commemoratiu del 125è. aniversari
de l'Orfeó Joventut Tarrasenca.

RIPOLL

Sala Abat Senjust - 20 h.

Kálmán Dobos, piano

Liszt, Bartók, Dobos, Kodály.

DIA 26

LLOFRIU

Església parroquial - 22 h.

Agrupació Coral de Matadepera, Coral Nit
de Juny

DARNIUS

Polifònica de Girona

DIA 27

TERRASSA

Gran Casino - 18 h.

Harmonia Calda

Telemann, Zelenka, Händel, Bach, Vivaldi.

La Llave de Oro



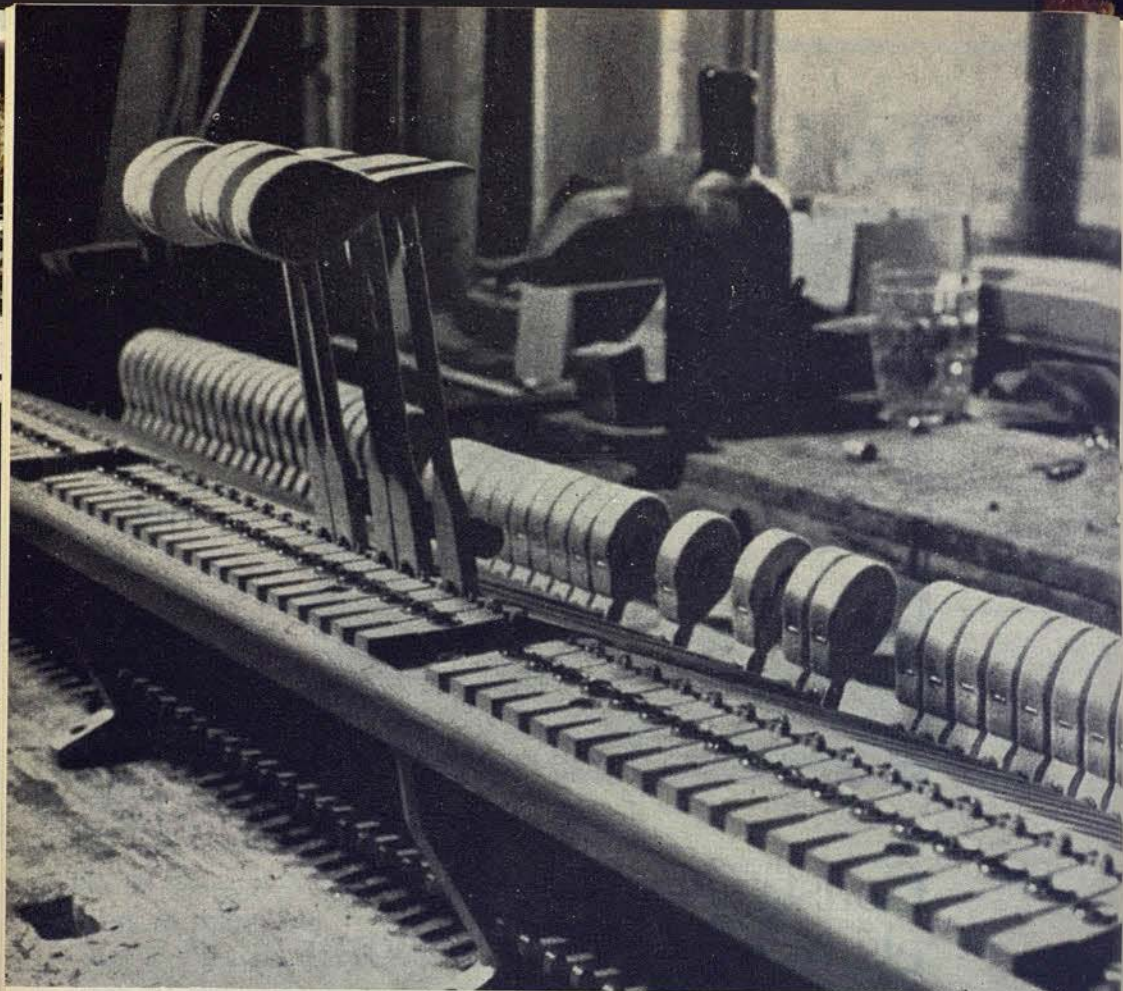
Construeix a tots
els indrets de Barcelona

i li ofereix el pis
de màxima qualitat,
que s'ajusti al seu pressupost.

La Llave de Oro

Més de 30 anys d'experiència en la construcció de pisos

P. Manuel Girona, 62 • Tel. 204 30 54 • BARCELONA-34



IBER MUSICAL

PIANOS DE SEGONA MÀ
PIANOS RESTAURATS
PIANOS NOUS
TALLER PROPI
100 PIANOS EN EXPOSICIÓ
INSTRUMENTS D'ORQUESTRA

MOZART: Concert per a violí núm. 2, en re major, K. 211, i núm. 4, en re major, K. 218 / Orquestra Filharmonia, de Londres. Anne-Sophie Mutter, violí. Riccardo Muti, director / EMI 10 C 067-043229 T.

Als vint anys, Anne-Sophie Mutter és una de les millors violinistes de l'actualitat. Ha pasat el procés inevitable de nena prodigi per a esdevenir una intèrpret de gran prestigi per la seva tècnica acuradíssima i un temperament interpretatiu poc usual. És, en altres paraules, una creació Karajan. Efectivament, als 14 anys actuà sota la direcció i clarividència del mític director al Festival de Salzburg. Des d'aleshores, i després del pas definitiu i segellador per la Filharmonia de Berlín, ha conquerit els grans centres mundials que atorguen, talment un sagrament necessari, el caràcter imprescindible a les figures preeminentes: Mozarteum, Londres, Estats Units, Japó. Ha estat qualificada com a intèrpret de l'any (1979) i ha merescut el premi a la millor interpretació discogràfica als Estats Units. Però aquesta «creació» d'un mite juvenil no ha estat simplement una necessitat comercial i empresarial efímera i oportunista. Al rerafons de tot aquest muntatge (no pas únic, en circumstàncies semblants) hi ha una personalitat inqüestionable: Anne Sophie Mutter, amb el seu pas de nena a dona, ha esdevingut també una violinista important.

Aquest enregistrament és el primer que efectua a través d'EMI, com a inici d'una col·laboració durable i interessant. Pot ésser també la mostra —per a aquells que l'hagin sentit directament— del seu temperament i capacitat de «fer» música. Sota la direcció de Muti, el seu Mozart té una bellesa i un atractiu del tot interessants.

J. J. OLIVES: Variacions sobre un tema d'Alban Berg. A. LEWIN-RICHTER: Secuencia II. A. SARDA: Le Serpent. M. ROGER: Trilogia. D. PADRÓS: Musik im Raum. / Orquestra de Cambra de Munic. Brodzinski-Berend, veu. S. Berend, guitarra. S. Fink, percussió. Trio de París. Bassler Kammerensemble / Associació Catalana de Compositors / Ensayo-ENY/ACC-001.

Tot coincidint amb la I Mostra de Música Catalana Contemporània (29 d'octubre - 6 de novembre), l'Associació Catalana de Compositors empenen una nova i esperançadora acció: l'edició d'un disc que s'anuncia com a primer d'una col·lecció.

«L'Associació Catalana de Compositors vol iniciar amb aquestes gravacions una col·lecció discogràfica que, si els mitjans econòmics ho permeten, constitueixi amb el temps una panoràmica viva i representativa de la nostra música, la qual és, sense dubtes, part important de la cultura i de l'Art que s'ha produït a Catalunya.»

L'empresa té, doncs, un aspecte del tot positiu. Així ho hem d'entendre segons l'escrit programàtic que acompanya el primer disc (signat pel col·lectiu de l'ACC) i pel fet mateix d'aquest primer enregistrament. Cal considerar-ho, per tant, amb optimisme.

Però, d'entrada, ja s'observen alguns condicionants que li resten mèrits. El text mateix que acompanya el disc és retòric i repetitiu d'un fet molt més complex que el que pretén denunciar.

Les 5 obres del disc provenen d'enregistraments diversos i de diversa qualitat en molts aspectes. Això li resta una homogeneïtat i necessària uniformitat de plantejament i d'execució. Valgui, però, com a mostra. Manca el mínim i imprescindible comentari sobre les obres i els seus creadors i, probablement, sobre els mateixos intèrprets i circumstàncies de gravació. Aquest és un element que cal rectificar si hom és conseqüent amb l'exposició genèrica literària. Cal saber vendre —també!— l'obra creativa.

Amb tot, els resultats superen les mancances. A.S.

ROYALE AMBREE



la fragancia que gusta compartir

LEGRAIN
PARIS

guia de concerts

DATA	LOCAL	CONCERT
NOVEMBRE		
12, dissabte	19 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Víctor Martín, violí. Tsuyoshi Tsutsumi, violoncel. Coral Càrmina. Dir.: Antoni Ros-Marbà. Brahms, Stravinsky.
13, diumenge	11 h. Palau 17 h. Liceu	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició). «Carmen», de G. Bizet.
15, dimarts	20.30 h. Pompeia	P. Robert de la Riba, orgue. Els compositors francesos dels segles XVII-XVIII.
16, dimecres	19 h. Palau	Stephen Preston, flauta barroca. Paul Nicholson, clavecí. Devienne, Delusse, Paradís, Mülhel, Kirnberger, Rameau, Bach. (Dimecres de R.N.)
17, dijous	19.30 h. JJ.MM. Barcelona 21 h. Liceu 22 h. Orfeó Gracienc	Lluís Bolaños, tenor. Jordi Vilapriyó, piano. Schumann, Bassani, Scarlatti, Glück, L. de Grignon, Toldrà, Mompou, Massenet, Fauré, Falla. «Falstaff», de G. Verdi. Maria Teresa Balcells, piano.
19, dissabte	19 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Michel Rudy, piano. Dir.: Alexander Rahbari. Mozart, Schumann.
20, diumenge	11 h. Palau 17 h. Liceu	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició). «Falstaff», de G. Verdi.
21, dilluns	21.30 h. A. Enginyers Industrials (Via Laietana, 39)	Bernat Bailbé, orgue. Vicent López, trompeta. Fischer, Haendel, Muffat, Purcell, P. Soler, Martini.
22, dimarts	19.30 h. JJ.MM. Barcelona 20.30 h. Pompeia 21 h. Liceu	Manuel Morueta, guitarra. Murcia, Albéniz, Moreno Torroba, Ponce, Turina, Sanz, Sainz de la Maza. P. Robert de la Riba, orgue. Els compositors anglesos dels segles XVI al XVIII. «Falstaff», de G. Verdi.
23, dimecres	19 h. Palau 21.30 h. A. Enginyers Industrials (Via Laietana, 39)	Pfeifer-Quartet. Borodin, Smetana. (Dimecres de R.N.) Josep Benet, tenor. Grup Diatessaron. Haendel, Kuhnau, Telemann, Corelli.
25, divendres	20 h. Palau 21.30 h. A. Enginyers Industrials (Via Laietana, 39)	Concurs Francesc Viñas. Prova final. Gerard Claret, violí. Lluís Claret, violoncel. Haydn, Beethoven, Kodaly.
26, dissabte	19 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Rafael Oleg, violí. Dir.: Witold Rowicki. Mussorgski, Bruch, Txaikovski.
27, diumenge	11 h. Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).

28, dilluns	21 h.	Liceu	«El vaixell fantasma», de R. Wagner.
	21.30 h.	A. Enginyers Industrials (Via Laietana, 39)	Claudi Arimany, flauta. Nestor Eidler, violí. Miquel Serahima, viola. Mark Friedhoff, violoncel. Mozart.
29, dimarts	20.30 h.	Pompeia	P. Robert de la Riba, orgue. Els compositors alemanys dels segles XVI-XVII.
30, dimecres	19 h.	Palau	Josep-Lluís Puig, violí. Gabriel Amat, piano. Martí, Masia, Mompou, Toldrà. (Dimecres de R.N.)

DESEMBRE

1, dijous	19.30 h.	JJ.MM. Barcelona	Salvador Mebenga, piano. Schubert, Chopin.
	21 h.	Liceu	«El vaixell fantasma», de R. Wagner.
3, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Mark Raubenheimer, piano. Dir.: Paul Capolongo. Lully, Beethoven, Mendelssohn.
4, diumenge	11 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona (segona audició).
	17 h.	Liceu	«El vaixell fantasma», de R. Wagner.
	18 h.	Palau	Festa de la Sardana. Premis Joaquim Serra 1983 (Ràdio Nacional).
5, dilluns	21.30 h.	Casal del Metge	Quartet Sonor. Oriol Romaní, clarinet. Brahms (JJ.MM. Barcelona).
6, dimarts	19.30 h.	JJ.MM. Barcelona	Antonio Zarco, guitarra. Narváez, Cabezón, Gaspar, Sanz, Milán, Bach, Sors, Falla, Ruiz Pipó, Turina, Tarragó.
	20.30 h.	Pompeia	P. Robert de la Riba orgue. Els compositors alemanys del segle XVIII.
7, dimecres	19 h.	Palau	Quartet d'Edimburg. Locke, Wilson, Leighton, Britten. (Dimecres de R.N.)
	21 h.	Liceu	«El vaixell fantasma», de R. Wagner.
10, dissabte	19 h.	Palau	Orquestra Ciutat de Barcelona. Dir.: Antoni Besses. Taller de Compositors Catalans: Casablanques, Olaf Sabater, Valls, Besses.
	21.30 h.	Liceu	«Aida», de G. Verdi.
12, dilluns	21.30 h.	Casal del Metge	Mary Ruiz Casaux, piano. Jaume Francesch, violí. Manuel Romaní, violoncel. Brahms. (JJ.MM. Barcelona).
13, dimarts	20.30 h.	Pompeia	P. Robert de la Riba, orgue. Bach.
	21 h.	Palau	Mstislav Rostropovich, violoncel. Bach (Fundació Pau Casals).
	21 h.	Liceu	«Aida», de G. Verdi.

TEMPORADA 1983/84 - 12 de novembre de 1983 - Núm. 1 - Edició de 5.000 exemplars.
Edició i publicitat: PUBLI/TEMPO - Amadeu Vives, 3, 3r. - Tel. 301 33 93 - Barcelona-3

NOTES IMPORTANTS: Els actes començaran puntualment a l'hora indicada. No serà permesa l'entrada del públic a la sala de concerts durant la interpretació de les obres. No és permès d'obtenir registres o gravacions magnetofòniques de les obres programades així com tampoc de fer fotografies o de realitzar films a l'interior del Palau durant la celebració dels actes.



Joyas y Perlas

MAJORICA



Un Martini invita a vivir

MARTINI